

הר הזהב

רוסיה

ואסכים!"

"מדוע כל כך יקר?"

"יקר כי תראה כמה אנשים חיפשו עבודה

כאן, וכשרק באת התפזרו כולם."

"אז טוב. תבוא מחר בבוקר לרציף."

למחרת בבוקר הגיע בן הסוחר לרציף

והאיש העשיר כבר חיכה לו שם. הם עלו

על ספינה ויצאו לים. שטו, שטו עד שראו

אי באמצע הים ועל האי הרים גבוהים.

על החוף ממש כאילו בוער דבר מה.

"רואים שריפה" אמר בן הסוחר.

"לא. זה ארמון הזהב שלי" ענה האיש

העשיר.

הגיעו לאי ויצאו לחוף. מול האיש העשיר

יצאה אשתו יחד עם הבת שלו, נערה

יפה כל כך שלא ניתן לתאר בכתב ולא

בסיפור. הם נכנסו לארמון יחד עם

הולל וחגג בן הסוחר ובזבז את כל

ירושתו. הגיע לכך שלא נשאר לו מה

לאכול. הוא לקח את ויצא לכיכר השוק

כדי לחפש את מי ישכור אותו לעבודה.

והנה נסע בכיכר איש עשיר במרכבה

מפוארת. ראו אותו כל המסכנים שחיפשו

עבודה והתפזרו מיד. הסתתרו בבתים

ובפינות חשוכות של הרחובות. בן הסוחר

נשאר יחיד בכיכר.

"אתה מחפש עבודה, איש צעיר? בוא

לעבוד אצלי." אמר האיש העשיר.

"בבקשה. לשם כך אני עומד כאן."

"וכמה תרצה עבור עבודתך?"

"תן מאה זהובים בכל יום עבודה

הרדמה. בן הסוחר
שתה ונרדם חזק.
ואז האיש העשיר
שחט סוס, רוקן
את הקרביים ושם
את בן הסוחר
הישן בטן הסוס
יחד עם האת שלו,
תפר את העור
והניח בצד. בעצמו
הסתתר בתוך
שיחים. עברו מעל
האי עורבים
שחורים בעלי
מקור ברזל. ראו
פגר סוס, חטפו
אותו והביאו

הפועל החדש, התיישבו כולם לשולחן
והתחילו לסעוד, לבלות.
"אז עבר לנו יום" אמר האיש העשיר
"היום נחגוג ומחר ניגש לעבודה."
בן הסוחר היה בחור יפה, גבוה, ממש
דם עם חלב כפי שאומרים בכפר. בת
האיש העשיר התאהבה בו. אחרי
הארוחה יצאה לחדר שני, קראה לו
להיכנס בהסתר ונתנה לו שני אבני צור.
"קח את זה. אולי יעזור לך בעת צרה."
למחרת בבוקר יצא האיש העשיר עם
הפועל שלו אל ההרים. חצי יום הלכו עד
שהגיעו להר זהב גבוה, בעל מדרון
תלול, כזה שלעלות עליו ברגל אי-אפשר.
"ננוח, נשתה וניגש לעבודה" אמר האיש
העשיר לבן הסוחר, והגיש לו חליטה
שהביא אתו. והחליטה הייתה של עשבי

לפסגת הר הזהב. שם התחילו לנקר
בבשרו של הסוס.
בן הסוחר התעורר, גירש את העורבים
השחורים, הסתכל סביב ושאל:
"איפה אני?"
והאיש העשיר עונה לו מלמטה:
"אתה על הר הזהב. קח את האת שלך

ליד ותתחיל לחפור זהב."
בן הסוחר חפר וחפר ואת הזהב זרק
למטה. שם האיש העשיר העמיס זהב על

עגלות. לקראת ערב מילא תשע עגלות.
"מספיק!" אומר האיש העשיר "תודה על
העבודה. שלום לך!"
"ומה אתי?"
"תעשה מה שתוכל! שם, על ההר כבר
תשעים ותשעה אבדו את חייהם. אתך
הם יהיו בדיוק מאה!" ענה האיש העשיר
ונסע.
"מה אעשה עכשיו?" חשב בן הסוחר "אין
כל דרך לרדת מההר הזה. כנראה אמות
כאן מרעב!"
הוא עמד על ההר ומעליו הסתובבו
עורבים שחורים בעלי מקור ברזל שרק
חיכו לטרף. ואז התחיל בן הסוחר
להיזכר בכל מה שקרה לו ונזכר בבת
האיש העשיר היפה, שנתנה לו אבני צור
ואמרה "אולי יועילו לך בעת צרה."

"הוא כנראה לא אדם פשוט" אמרו
הספנים "ניקח אותו לספינה שלנו."
הם חזרו לאי, העלו את בן הסוחר
לספינה והובילו אותו עד לעיר הבית שלו.
לא עבר זמן רב ובן הסוחר לקח שוב את
האת שלו ויצא לכיכר השוק לחפש
עבודה. ושוב במרכבה מפוארת נסע
האיש העשיר. ראו אותו מחפשי
העבודה, כולם התפזרו, הסתתרו בפינות
הרחובות. רק בן הסוחר נשאר עומד
שם. והאיש העשיר לא הכיר אותו.
"תרצה לעבוד בשבילי?" שאל..
"ברצון. רק תן לי מאתיים זהובים ביום
ואעבוד בשבילך."
"זה יקר מאוד!"
"אכן יקר. אז חפש לך אחד זול יותר.
ראה - הכיכר הייתה מלאה מחפשי

"היא אמרה זאת כנראה לא סתם! ידעה
שיקרה לי דבר רע. אז הבה ננסה."
הוציא בן הסוחר את אבני הצור מהכיס,
הכה זו בזו ומיד קפצו לפניו שני ברנשים
צעירים:
"מה נחוץ לך? מה לעשות?"
"תורידו אותי לחוף הים."
רק אמר את הדבר וכבר שמו אותו על
החוף. הלך בן הסוחר לאורך החוף וראה
- לא רחוק עוברת ספינה.
"הי! ספנים טובים! קחו אותי מכאן."
"לא, ידידנו. אין לנו זמן להתעכב" ענו
הספנים והמשיכו הלאה. אבל בן הסוחר
לקח שוב את אבני הצור והכה זו בזו.
רוחות נגדיות התחילו לנשוב על
הספינה, סערה קמה בים, הספינה
כמעט וטבעה.

העבודה וכולם התפזרו כשראו אתך."
"טוב! אז בוא מחר בבוקר לרציף."
הם נפגשו בבוקר על הרציף ושטו אל
האי. שם בילו עד הערב ולמחרת יצאו אל
הר הזהב. כשהגיעו הגיש האיש העשיר
לבן הסוחר את כוס החליטה.
"תשתה לפני העבודה!" אמר.
"אא, לא. אתה הראש ואתה צריך
לשתות קודם. הנה אני אכבד אתך" אמר
בן הסוחר והגיש לו כוס חליטה שהכין
כבר קודם.
האיש העשיר שתה ונרדם.
ואז בן הסוחר הוציא סכין, שחט סוסה,
רוקן את בטנה, בתוך הבטן שלה שם את
האיש העשיר הישן יחד עם האת ותפר
את העור.
ובעצמו הסתתר בין שיחים.

יהיה מאה עגול!"
בן הסוחר לקח את כל תריסר עגלות
הזהב, נסע לארמון הזהב שעל החוף,
התחתן עם הנערה היפה, בת האיש
העשיר, והשתלט על כל רכושו. אחר כך
עבר לעיר הבירה עם כל המשפחה.
והאיש העשיר נשאר על ההר, והעורבים
השחורים נקרו בו עם מקורות ברזל
שלהם.

מיד באו עורבים שחורים, במקורות
הברזל שלהם תפסו את פגר הסוסה
והעלו אותו להר. שם התחילו לנקר בו.
האיש העשיר התעורר, הסתכל הנה
והנה.
"איפה אני?" שואל.
"אתה על ההר. עכשיו קח את האת
ותתחיל לחפור זהב. אם תחפור יפה
אגיד לך איך לרדת מההר."
לא הייתה לו ברירה לאיש העשיר. לקח
את והתחיל לחפור. חפר יום שלם, חפר
וחפר ומילא תריסר עגלות זהב.
"נו, מספיק לנו!" אומר בן הסוחר "תודה
על עבודתך ושלום לך!"
"ומה אתי?"
"אתה כבר יודע. תשעים ותשעה אבדו
את חייהם בשבילך על ההר הזה. אתך